

Kniha Jóel a laodicejský sbor Církve adventistů sedmého dne – číslo sedmnáct

Jeff Pippenger

2025-12-23

Číslo sedmnáct

Poslední článek jsme uzavřeli nedokončenou úvahou o proroctvích Abrama a Pavla, která, řádek za řádkem, vytvářejí období 430 let, složené z 30 let, po nichž následuje 400 let. Předpokládám, že se v teologických kruzích najdou někteří, kdo mohou těch 30 let považovat za období, které následuje po 400 letech, avšak při obecném výkladu bývá oněch třicet let přiřazováno k počátku tohoto období. Je to 400 následovaných 30, anebo 30 následovaných 400? Je to třicet následovaných čtyřmi sty, neboť existuje mnoho svědků, kteří potvrzují třicetileté období, spojené s druhým prorockým obdobím a jím následované.

Josefovi bylo třicet let, když vstoupil do služby faraónovi v Genesis 41,46. Poté začalo sedm let hojnosti, po nichž následovalo sedm let hladu. Josef jako předobraz Krista byl ve třiceti letech následován dvěma obdobími po 2520 dnech. Když bylo Kristu třicet, následovala dvě období po 1260 dnech, která dohromady tvoří 2520; to se pak vztahuje k sedmi časům nad dvěma královstvími.

Davidovi bylo třicet let, když se stal králem, a kraloval čtyřicet let, jak je uvedeno v 2. Samuelově 5:4. David je předobrazem Krista, a když bylo Kristu třicet let, byl pokřtěn a potom byl vyveden na poušť na čtyřicet dní; a poté, po svém vzkříšení, které bylo předobrazeno jeho křtem, zůstal a osobně vyučoval učedníky po čtyřicet dní. Na kříži bylo z milosti odloženo zničení Jeruzaléma o čtyřicet let, což odpovídá čtyřiceti letům umírání na poušti na počátku jejich smluvních dějin.

Ezekielovi bylo třicet let, když byl v Ezechielovi 1,1 povolán za proroka. Nebudu se nyní zabývat obdobím, které následovalo po Ezechielově třicátém roce, ale vložím stručné shrnutí ustálených skutečností vytvořené AI o tom, jak dlouho trvala jeho služba. „Ezechielova proroctví patří ve Starém zákoně k nejpřesněji datovaným; v celé knize je uvedeno 13 konkrétních dat. Všechna jsou počítána od roku Jójakínova vyhnanství (597 př. Kr. jako 1. rok), což poskytuje jasný chronologický rámec zahrnující přibližně 22 let.“

Ježíšovi bylo třicet let, když byl pokřtěn, a poté utvrdil smlouvu s mnohými na jeden týden.

Antikrist je prorocky řízen podle vzoru Krista a právě tak, jako byl Kristus třicet let připravován k tomu, aby přijal své dílo nebeského Velekněze, bylo prorocké období třiceti let přípravy určené pro antikrista od odstranění „každodenní“ v roce 508 až do roku 538, kdy bylo papežství zmocněno jako padělaný velekněz; právě tak, jako byl Kristus při svém křtu pomazán mocí, neboť 1260 let papežské temnoty by bylo paralelou ke Kristovým 1260 dnům čistého světla od jeho křtu až ke kříži, což se shoduje se smrtelnou ranou papežství v roce 1798.

Žádné z těchto předchozích dvojitých období, která začínají třicetiletým obdobím, nepředcházejí Abramovu prvnímu kroku v jeho třístupňovém smluvním procesu. Abramovo je proto první zmíněné, ačkoli tomu tak mohlo být jedině poté, co to bylo potvrzeno Pavlovým druhým svědectvím. Když Pavel napsal tato svá slova, proroctví o 400 letech se stalo proroctvím o 430 letech, přičemž prvních 30 let je odděleno od posledního časového období.

Tvrdím na základě Kristova charakteru, jak je představen jako Alfa a Omega, že v procesu smlouvy sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří jsou omegou vůči dvojí prorocké předpovědi Abramově a Pavlově o třiceti letech — po nichž následuje čtyři sta let — musí mít svůj protějšek v omeze dějin smlouvy, což jsou dějiny zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Období třiceti let, po němž následuje další odlišné období, musí být naplněno způsobem, který neuplatňuje čas, avšak naplňuje Abramovo základní proroctví o 430 letech. Bylo by dobré, kdybyste si onu předchozí větu znovu přečetli a potom se vrátili k tomuto bodu a pokračovali dále.

Ježíš, Josef, David a Ezechiel byli všichni třicet let připravováni k dílu, které mělo předobrazovat Boží lid v posledních dnech. Prorok Ezechiel, Josef jako předobraz Krista, Kněze, a David, král. Čtyři symboly, avšak jeden z těchto symbolů, představující nebeského Velekněze, má lidského i božského zástupce. Tito čtyři svědkové jsou všichni v souladu s Abramovými 30 lety, po nichž následovalo prorocké období.

Antikrist byl třicet let v přípravě, poté byl po dobu 1260 let zmocněn, až roku 1798 utrpěl svou první smrt. Je symbolem druhé smrti, neboť umírá znovu, když se uzavře doba milosti. Druhá smrt je věčná smrt. Sloužíme vzkříšenému Spasiteli, neboť Kristus nezemřel na věčnost, nezemřel druhou smrtí. Když se zahojí smrtelná rána papežství, Zjevení třináctá kapitola uvádí, že bude znovu kralovat po 42 měsících, což představuje prorocké období bez časového prvku.

Když bude při nedělním zákonu vzkříšena, vojskem, které se postaví proti jejímu dílu, budou ti, kdo byli vzkříšeni na konci tří a půl dne ze Zjevení jedenáct. Dvě vzkříšené mocnosti, obě znamení, jedno sedmého dne soboty a druhé slunce, se stanou vztažným bodem pro celý svět, když lidstvo učiní svou konečnou volbu pro život nebo smrt.

Při nedělním zákonu bude antikrist, který je zároveň šelmou, představovat trojnásobné spojení draka, jí samé (šelmy) a falešného proroka. Tyto tři mocnosti se sjednotí proti Boží církvi, která má být vyvýšena nade všechna pohoří. Boží vítězná církev je třicet let v přípravě, nikoli třicet doslovných let, nýbrž ustanovené prorocké období, k němuž je připojeno číslo třicet a které po příkazu v roce 1844 nadále trvá jako proroctví, určující, že použití prorockého času již nebylo platné. Je prosté vidět, že třicet let představuje období přípravy pro proroka, kněze a krále, kteří jako vítězná církev budou představovat království slávy. Čtyři svědkové Ezechiela, Krista, Josefa a Davida představují autoritu Božího království ve stejném časovém období, v němž papežství a trojnásobné spojení vedou svět k Armagedonu.

Církev vítězná je při nedělním zákoně ve Spojených státech pozvednuta a podle svědectví Starého i Nového zákona se smluvní lid, jímž je sto čtyřicet čtyři tisíc, má stát královstvím kněží.

I vy jako živé kameny jste budováni v duchovní dům, ve svaté kněžstvo, abyste přinášeli duchovní oběti, příjemné Bohu skrze Ježíše Krista. 1 Petr 2,5.

Kněžím mělo být třicet let, když začínali sloužit v chrámu, takže před nedělním zákonem existuje časové období, během něhož je kněžstvo připravováno ke službě jako oběť snopku prvotin. Kněží, jimiž je sto čtyřicet čtyři tisíc, jsou v procesu očišťování vykonávaném Poslem smlouvy znázornění jako Lévité. Existuje prorocké období, které vede k nedělnímu zákonu a v němž proces očišťování připravuje posvěcenou službu pro období pozdního deště. Příprava končí při nedělním zákonu, takže období třiceti představuje přípravu kněží, a tím odpovídá požadovanému věku kněze. Kristus jako velekněz začal svou službu ve třiceti letech, a protože Josef je předobrazem Krista, i on začal svou službu ve třiceti letech. Padělaný Kristus byl třicet let v přípravě, takže máme tři svědky toho, že období třiceti let představuje přípravu kněžstva.

„Velká otázka, která je bezprostředně před námi, vyřadí ty, které Bůh nepovolal, a On bude mít čistou, pravou, posvěcenou službu připravenou pro pozdní déšť.“ Selected Messages, kniha 3, 385.

Sestra Whiteová přímo učí, že kdykoli je církev čistá, Duch proroctví je činný. Když velká otázka vyplete koukol, budete mít posvěcenou službu složenou z Ježíše a Josefa, kněze, který je božský i lidský, z Ježíše a Ezechiele, proroka, z Ježíše a Davida, krále. Ti, kteří jsou připravováni po dobu symbolizovanou třiceti lety, mají být mezi sto čtyřiceti čtyřmi tisíci a jsou představeni jako proroci, kněží a králové. Všichni tři lidští činitelé jsou biblickými symboly Kristova díla jakožto proroka, kněze a krále, takže číslo třicet nám umožňuje vyvodit, že v každé z těchto tří kategorií, které jsou utvářeny biblickými symboly připravovanými třicet let, když jsou spojeny s Kristem, představují spojení božství s lidstvím. Tak tedy ti kněží, kteří jsou připravováni během symbolického období třiceti let, jsou představeni jako korouhev božství spojeného s lidstvím.

Dvaatřicet měsíců závěrečné papežské krvavé lázně probíhá, zatímco Kristus po dvaatřicet měsíců kráčí mezi lidmi v osobě svých učedníků. Dvaatřicet měsíců poroby a útlu končících vysvobozením, jak je znázorněno ve 430 letech Abramova dvojího proroctví. Abramových čtyři sta let končí vysvobozením u Rudého moře, které je klasickým biblickým znázorněním uzavření doby milosti na konci papežových symbolických dvaatřiceti měsíců.

Čtyřicet dva měsíců představuje dobu zkoušky od nedělního zákona ve Spojených státech až do uzavření lidské doby milosti. Přesto během těchto 42 měsíců, po třicetiletém období přípravy, Kristus potvrzuje smlouvu v osobě ostatku. Antikristovský padělaný kněz dochází ke svému konečnému konci právě tam, kde Kristus zemřel ve své linii, což je právě tam, kde ve své linii zemřel faraón, král Egypta. Na hoře Karmel byli pobiti proroci Bálovi, čímž je označena smrt falešného proroka při nedělním zákoně. Při nedělním zákoně je přítomen falešný prorok, který je pak usmrčen, drak představovaný faraónem a šelma představovaná papežstvím. To vše je při nedělním zákoně představeno v konfliktu s Božími kněžími, králi a proroky. Církev je očištěna těsně před nedělním zákonem a dar proroctví je obnoven — právě tam, kde falešný prorok umírá. Od té chvíle se boj vede o pravé či falešné prorocké poselství.

Symbolické období třiceti let představuje dobu, která předchází nedělnímu zákonu. Toto období je dobou přípravy pro kněze, neboť Kristus je jím ve všem příkladem, neboť to jsou ti, kteří následují Beránka. Během prvních třiceti let Abramova proroctví byla ustanovena smlouva, čímž se ukazuje, že ať už období přípravy pro kněze představuje cokoli, je to doba, kdy Pán obnovuje svou smlouvu se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci, jak je to předobrazeno v alfové historii Abrama. Toto období je časem přípravy pro kněze, kteří začínají sloužit při nedělním zákonu, ve věku třiceti let, kdy jsou pomazáni Duchem svatým, jako byl Kristus při svém křtu. Ještě jednu pravdu lze odvodit z alfové historie Abrama: ať už období, které vede k nedělnímu zákonu, představuje cokoli, musí být mimořádně významné, neboť omega je vždy mocnější než alfa. Nedělní zákon je omegou, kterou představuje 22. říjen 1844, kříž, Pesach v Egyptě a tak dále.

Nedělní zákon představuje konec období znázorněného třicetiletým úsekem. Byl předobrazem prakticky každým hlavním příběhem dějin spásy a je také koncem smluvních dějin vyvoleného lidu, které začaly Abramem. Při takové prorocké závažnosti důkazů ohledně konce tohoto období a při vážném účelu samotného období, co by bylo jeho počátečním bodem?

Existuje prorocké období, znázorněné třiceti lety, které na základě množství svědků končí u nedělního zákona. V tomto bodě následuje další období, jež je vyjádřeno různými číselnými hodnotami, a každé z těchto období předkládá svědectví o linii prorockých dějin, která následuje po nedělním zákonu. Některá z těchto období představují vnitřní linii dějin církve a některá vnější linii světa pochoduujícího k Armagedonu.

Je pravděpodobně vhodné si v tomto okamžiku připomenout, že odmítáme vztahovat jakákoli časová proroctví v posledních dnech na jakákoli určitelná data, dokud nebude den i hodina oznámena na konci ran. K objasnění svého stanoviska, že prorocký čas se již dále neuplatňuje, použiji dvanáctou kapitolu knihy Daniel. Ve dvanácté kapitole jsou tři verše, které vymezují prorocký čas.

I slyšel jsem muže oděného v lněném rouchu, který byl nad vodami řeky, když pozdvihl svou pravici i svou levici k nebi a přísahal při tom, který žije na věky, že to bude na čas, časy a polovinu času; a až dokoná rozptýlení moci svatého lidu, všechny tyto věci budou dokonány. Daniel 12,7.

A od doby, kdy bude odstraněna ustavičná oběť a postavena ohavnost pustošící, uplyne tisíc dvě stě devadesát dní. Daniel 12,11.

Blahoslavený, kdo očekává a dosáhne tisíce tří set třiceti pěti dnů. Daniel 12,12.

Millerité správně chápali každý z těchto tří versů. Tato tři proroctví jsou součástí pravd, které představují základy. Avšak milleritské chápání těchto versů bylo založeno na použití zásady den za rok. Protože „časů již nebude“, musejí mít tyto verše jiné uplatnění, neboť všechna tato proroctví hovoří o časovém období pozdního deště. Tyto verše musejí mít chápání pro pozdní dešť, které nepoužívá čas k vytvoření poselství a které není v rozporu s milleritským chápáním těchto versů. Správný milleritský pohled na prostřední verš z těchto tří versů (verš jedenáct) je, že představuje dvojí období, které začíná třicetiletým obdobím, po němž následuje 1260 let. Verš jedenáct

označuje třicetileté období, které předchází nedělnímu zákonu, jak je znázorněno vztyčením ohavnosti zpusťování.

Dvanáctá kapitola Daniela je kapitolou Božího slova, která předkládá proces očišťování Božího lidu, jenž probíhá v posledních dnech, v čase konce, kdy je odpečetěno proroctví z knihy Daniel. Ve verši jedenáctém nacházíme proroctví, kterému průkopníci správně rozuměli jako třicetiletému období, jež vede do období 1260 let. Ve dvanácté kapitole jsou všechna tři proroctví z veršů sedm, jedenáct a dvanáct zapečetěna až do času konce. V čase konce musejí být tato tři proroctví odpečetěna, neboť Boží slovo nikdy neselhává. Právě v této kapitole je předloženo nejjasnější zobrazení uzavření doby milosti pro lidstvo v celé Bibli, a proto dvanáctá kapitola zcela jistě, a přesněji, označuje konec adventismu než jeho počátek.

Tři proroctví ve dvanácté kapitole Daniela byla zapečetěna právě v tom oddílu Písma, v němž zapečetění a rozpečetění nachází svou základní prorockou definici. Tato tři proroctví jsou rozpečetěna v dějinách sto čtyřiačtyřiceti tisíc, neboť Alfa i Omega vždy znázorňuje konec nějaké věci spolu s jejím počátkem. To, co je rozpečetěno ve třech prorockých časových obdobích dvanácté kapitoly, představuje konečné rozpečetění Božího prorockého slova. Toto rozpečetění je představeno v první kapitole Zjevení, když je Zjevení Ježíše Krista rozpečetěno těsně před uzavřením doby milosti. Verš jedenáct dvanácté kapitoly Daniela je protějškem k Abramovu a Pavlovu prvnímu znázornění dvojího proroctví, které započalo obdobím třiceti let.

Tři proroctví ve dvanácté kapitole Daniela jsou symbolická období, která jsou odpečetěna v závěrečném čase konce, a toto odpečetění vede ke konečnému očištění Božího lidu. První z těchto tří proroctví je dáno samotným Kristem, a když toto proroctví předkládá, stojí na vodě, oděn v lněném rouchu, čímž vyznačuje konec prorockého období znázorněného jako 1260 let a vymezuje konec tohoto období jako konec rozptýlení moci Božího lidu. Boží lid v posledních dnech je sto čtyřicet čtyři tisíc a ti byli rozptýleni.

Kristus nejen stojí na vodě a odpovídá na otázku, ale ta otázka začíná slovy „Jak dlouho?“. „Jak dlouho?“ je prorocký symbol, který je také položen Ježíši, když je ve třináctém verši osmé kapitoly Danielovy položena otázka: „Jak dlouho?“

I řekl jeden muži oděnému v lněném rouchu, který byl nad vodami řeky: Jak dlouho to ještě bude do konce těchto podivuhodných věcí?

I slyšel jsem muže oděného v lněném rouchu, který byl nad vodami řeky, když pozdvihl svou pravici i svou levici k nebi a přísahal při tom, který žije na věky, že to bude na čas, časy a polovinu času; a až dokoná rozptýlení moci svatého lidu, všechny tyto věci budou dokonány. Daniel 12,6.7.

Otázka položená Ježíši, jenž je ve vidění u řeky Hiddekel znázorněn jako muž oděný v lněném rouchu, zní: „Za jak dlouho bude konec těchto divů?“, a ve vidění u řeky Ulay je Ježíš, znázorněný jako Palmoni (onen jistý svatý), dotázán: „Jak dlouho potrvá vidění o každodenní oběti a o přestoupení zpusťování, aby svatyně i zástup byly vydány k pošlapání?“

Sestra Whiteová uvádí, že vidění daná Danielovi u břehů velikých řek Šineáru se nyní nacházejí v procesu naplnění, a v souvislosti s oběma říčními viděními je Ježíši položena prorocká „otázka“, která vždy vyústí v nedělní zákon jako „odpověď“. Přesto jsou obě odpovědi předloženy v rámci prorockého času, jenž skončil roku 1844. Průkopníci správně určili odpověď na otázku osmé kapitoly a vidění u řeky Ulai a chápali, že roku 1798 skončilo rozptylování moci Božího lidu. Avšak po roce 1844, kdy skončila „časová aplikace“ Božího prorockého slova, prorocká otázka „Jak dlouho?“ znovu vyjadřuje porozumění průkopníků jako „až do dvou tisíc tří set dnů; potom bude svatyně očištěna při brzy přicházejícím nedělním zákonu“ a „všechny“ „divy“ v Danielově závěrečném vidění budou dokonány, až skončí rozptylování svatého lidu po dobu tří a půl symbolického dne.

Vidění u řeky Hiddekel v posledních třech kapitolách Daniela a vidění u řeky Ulai v kapitolách sedm až devět jsou sestrou Whiteovou označena jako „veliké řeky Šineáru“. Všichni historikové a bibličtí badatelé uznávají, že se Šineárem jsou spojeny pouze dvě řeky, a obě jsou veliké řeky. Těmito dvěma řekami jsou Tigris (Hiddekel) a Eufrat. Řeka Ulai není šineárským Eufratem; je to malý člověkem vytvořený kanál v Persii, nikoli v Šineáru. Řeka Ulai ve vidění, které obsahuje základ a ústřední pilíř adventismu, se nenachází v Šineáru, přesto však prorokyně označuje Ulai za Eufrat, jednu z velikých řek Šineáru.

Vidění u Hiddekelu představuje vnější dějiny draka, šelmy a falešného proroka, kteří vedou svět k Armagedonu, a vidění u Ulaje představuje dílo Krista při spojování jeho božství s lidskostí člověka. Prorocky inspirace používá řeku Ulaj jako druhého svědka spolu s řekou Eufrat, aby označila dílo, které Kristus vykonává při spojování svého božství s lidstvem.

Eufrat i Tigris oba započaly v Edenu a táhnou se celou délkou dějin smlouvy. Když 22. října 1844 vtékají do ústředního pilíře adventismu, je Eufrat spojen s člověkem vytvořeným kanálem Ulai, aby představoval spojení božství s lidstvem, jež se uskutečňuje uplatněním víry v těch, kdo jsou představeni jako sto čtyřicet čtyři tisíc. Ulai představuje zkoušku autority Božího prorockého Slova, neboť staví autoritu Ellen Whiteové, která perskou řeku Ulai označuje za jednu z velikých řek Šineáru, do rozporu s odborníky tohoto světa.

Symbol řeky Ulai představuje zkoušku týkající se slova člověka nebo Slova Božího. Mají pravdu lidé, nebo jsou správná slova předložená sestrou Whiteovou? Představuje řeka Ulai jedinou řeku v Persii, nebo představuje prorockou řeku, která se skládá z vod z Edenu smíšených s vodami od lidí?

K tomuto dilematu, který jsem nastolil, může existovat mnoho možností, ale předložím několik úvah, abyste pochopili, k čemu směřuji. Mají světscí historikové a teologové pravdu a sestra Whiteová se mylí? Nikdo nezpochybňuje, že „veliké řeky Šineáru“ jsou Tigris a Eufrat. Když tedy sestra Whiteová označuje řeku Ulaj v Persii za velkou řeku Šineáru, je falešnou prorokyní? Anebo je pravou prorokyní, která se dopustila omylu? Kolika omylů se může pravý prorok dopustit, než překročí hranici a stane se falešným prorokem? Anebo se mylí historikové? Anebo má ve skutečnosti pravdu ona? Anebo mají pravdu jak historikové, tak i sestra Whiteová? Toto dilemma jsem nastolil s cílem použít jeho vysvětlení jako další bod ve vztahu k muži oděnému ve lněném,

stojícímu nad řekou, jemuž je v obou viděních řek Hiddekel a Ulaj položena otázka: „Na jak dlouho?“

V osmé kapitole knihy Daniel se Daniel nachází v Súzách v Persii a Súzy leží u řeky Ulaj, která v důsledku zemědělského hospodářství zahrnuje přirozený tok řeky i soustavu člověkem vybudovaných akvaduktů. Jak Ulaj teče dále přibližně dalších sto padesát mil, spojuje se se soutokem řek Tigris a Eufrat. Tigris a Eufrat, které mají svůj počátek v Edenu, se nakonec spojí, a když k tomuto spojení dojde, připojuje se v témže místě i řeka Ulaj z Persie. Když se řeka Ulaj setká s močálovým systémem Tigridu v místě soutoku Tigridu a Eufratu, stává se Ulaj součástí vod, které tvoří velké řeky Šineáru. Historikové mají pravdu, a stejně tak i sestra Whiteová.

Když sestra Whiteová ztotožňuje v osmé kapitole vidění o Ulaji, označuje tím řeku známou svým člověkem vybudovaným akvaduktovým systémem, který spojuje řeky Tigris a Eufrat, jež představují dvě období o 2520 letech, která skončila v letech 1798 a 1844.

Starobylým názvem pro Tigris je Hiddekel a ve vztahu k Eufratu byly obě řeky prorocky výslovně umístěny tak, že jsou spojeny s Asýrií a Babylónem, kteří jsou rovněž označeni jako dva lvi, jež měli kárat Boží ovce. Tyto dvě pustošící mocnosti byly předobrazem dvou pustošících mocností pohanského Říma a papežského Říma, které jsou symboly muže a ženy, anebo církve a státu. Pohanský Řím byl mužem představujícím státnictví a papežský Řím je nečistou ženou církevnictví. Asýrie byla ve svém prorockém vztahu mužem a Babylón ženou, čímž se Tigris ztotožňuje s mužem a Eufrat se ženou.

Řeka Tigris je řekou státnictví, která sahala až do roku 1798, a Eufrat církevnictví sahal až do roku 1844. Eufrat musel dosáhnout roku 1844, neboť poselství roku 1844 se týkalo Babylóna (Eufratu), který znovu padl v roce 1844. Když Eufrat vytvořil v roce 1844 vodopád, řeka Ulaj, která se k soutoku rovněž připojila jako symbol lidských skutků, smísila své vody s vodami druhé řeky. Řeka státnictví byla v roce 1798 přehrazena, když byla papežské moci odňata občanská autorita. V témže roce začínají Spojené státy vládnout jako šelma ze země a šesté království biblického proroctví. Řeka Tigris je v roce 1798 přehrazena právě v tom místě, kde stát nakonec přinutí celý svět, aby hráz prolomil, která nyní zadržuje záplavy papežského pronásledování, jež se mají přehnout přes svět jako drtivá povodeň. Tou zdí neboli hrází je zeď odloučení církve od státu.

V roce 1844 jak Eufrat, tak Ulaj označují poselství roku 1844 jako pád Babylóna a také jako samu práci, kterou Kristus započal v roce 1844, když jako Posel smlouvy očistil vody Babylóna a lidské skutky z lidu, který měl vstoupit do Jeho svatyně — lidu, jenž potřeboval být očištěn dříve, než vstoupí do Nejsvětějšího místa. Konečné očištění tohoto lidu bylo završeno deštěm, který se vylil pod poselstvím Půlnočního volání, a ty dešťové kapky poselství Půlnočního volání byly vydestilovány z vod Tigridu, tak jako millerité označili papežský Řím a rok 1798, a tak jako označili pád Babylóna a byli očištěni před zavřenými dveřmi tímto poselstvím, nebo byste mohli říci — očištění deštěm, který přišel z vydestilovaných vod řek Ulaj, Tigris a Eufrat, když předkládali poselství Daniel 8,14 a naplnili poselství Půlnočního volání před otevřením předobrazu Dne smíření.

Když Kristus v sedmém verši dvanácté kapitoly Daniele stojí nad vodami Hiddekelu, stojí nad vodami Tigridu, nad vodami státnictví ve vidění, které načrtává závěrečné pohyby lidského státnictví vedoucí k uzavření doby milosti. Stojí tam a odpovídá na otázku z předchozího verše, právě tak jako ve vidění o řece Ulai muž oděný v lněném, který je tam Palmoni, Podivuhodný Počtář, podává odpověď na otázku z předchozího verše. V obou případech je tento rozhovor nebeským rozhovorem mezi anděly a Kristem a v obou případech zní otázka: „Jak dlouho?“

Odpovědí je až do 2300 dnů; v osmé kapitole a ve dvanácté kapitole je to „čas, časy a půl času“. Odpověď je chápána jako 2300 let a 1260 let, avšak v roce 1844 Bůh uložil zákaz používání času v rámci prorockého poselství, neboť času již není. Jaká je odpověď Palmoniho, muže oděného v lněném rouchu, pro Jeho poslední generaci? Na základě mnoha svědků bylo ukázáno, že otázka „Jak dlouho?“ označuje nedělní zákon jako odpověď na tuto otázku; je tedy svatyně očistěna při nedělním zákonu a jsou „všechny tyto divy“ dokonány při nedělním zákonu? Co jsou ony „divy“, které jsou při nedělním zákonu dokonány, a kdy tyto „divy“ začaly?

Potom jsem já, Daniel, pohlédl, a hle, stáli tam jiní dva, jeden na této straně břehu řeky a druhý na oné straně břehu řeky. A jeden řekl muži oděnému v lněné roucho, který byl nad vodami řeky: Jak dlouho potrvá, než nastane konec těchto podivuhodných věcí?

I slyšel jsem muže oděného v plátno, který byl nad vodami řeky, když pozdvihl svou pravici i svou levici k nebi a přísahal při tom, jenž žije na věky, že to bude do času a časů a poloviny času; a až dokoná rozptýlení moci svatého lidu, všechny tyto věci se dovrší. Daniel 12,5–7.

Symbolická otázka „Jak dlouho?“ označuje nedělní zákon a anděl se neptal, kdy nastane nedělní zákon, nýbrž kdy přijde konec zázraků. „Zázraky“ končí při nedělním zákoně; co tedy jsou ty zázraky, které vedou k nedělnímu zákonu? Nebo přesněji, co jsou ony „zázraky“ představené ve vidění daném u Hiddekelu, jak je zachyceno v kapitolách deset až dvanáct? Dokážeme-li určit, co jsou ony „zázraky“, můžeme zjistit, kdy „zázraky“ začínají. V desáté kapitole Daniela Gabriel výslovně uvádí, jaký byl účel jeho jednání s Danielem během vidění.

Nyní jsem přišel, abych ti dal porozumět tomu, co potká tvůj lid v posledních dnech; neboť to vidění se vztahuje ještě k mnohým dnům. Daniel 10,14.

Gabriel přišel, aby Božímu lidu dal porozumět tomu, co jej postihne v posledních dnech. Domnívat se, že proroctví ve dvanácté kapitole Daniele, jimž millerité správně porozuměli, a přitom toto uznání použít k popření vztahu této kapitoly k posledním dnům, znamená mařit Gabrielův výslovně uvedený záměr. Jakmile Gabriel začne prorocké vyprávění v prvním verši jedenácté kapitoly a pokračuje jím až ke třetímu verši dvanácté kapitoly, dějiny, jež jsou zde představeny, tvoří vnější prorocké podrobnosti o tom, jak drak, šelma a falešný prorok vedou svět k Armagedonu. V kapitole se nacházejí pasáže popisující pronásledování Božího lidu, avšak dějiny jedenácté kapitoly jsou především vnějším zjevením. To znamená, že desátá a dvanáctá kapitola představují alfu a omegu v Danielově posledním vidění, neboť na rozdíl od jedenácté kapitoly obě popisují vnitřní poselství označující zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc. Prostřední kapitola je vzpourou lidstva, jak je představena králem severu, římským papežem, a alfa, desátá kapitola, spolu s omegou, dvanáctou kapitolou, označují vnitřní zkušenost sto čtyřiceti čtyř tisíc v

posledních dnech. Všechny tři kapitoly vedou k uzavření doby milosti; alfa kapitola začíná bázní Boží, která odděluje dvě třídy uctívačů, a na konci kapitoly je Danielovi dáno zdvojení moci, čímž jsou označena poselství prvního a druhého anděla. Dvanáctá kapitola je kapitolou omega a označuje soudní poselství třetího anděla.

Jedenáctá kapitola popisuje vzpouru lidstva od zničení Jeruzaléma až do ukončení doby milosti, které je podle sestry Whiteové ilustrací ukončení doby milosti na konci světa. Daniel 11 začíná zničením Jeruzaléma, neboť Daniel patří k těm, kteří byli odvedeni do Babylóna při trojím zničení Jeruzaléma, jež bylo předobrazem zničení téhož města v roce 70 po Kr., a poté znovu v posledních dnech, jak je představuje svět.

Dvě doslovná zničení Jeruzaléma, k nimž došlo ve stejný den v roce, byla od sebe vzdálena šest set šedesát pět let. Tato dvě zničení postihla město, v němž se měla nacházet Archa. Šílo mělo tytéž prorocké charakteristiky a představuje první zničení města, v němž byla přítomnost Boží, anebo v němž měla být přítomnost Boží. Když sestra Whiteová používá zničení Jeruzaléma jako symbol zničení posledních dnů, vyjadřuje se tím ke Kristovu kázání o zničení Jeruzaléma.

Šílo, zničení Jeruzaléma pod Nabukadnezarem a Titem jsou tři svědkové posledních dnů, jak jsou představeni zničením Božího města. Šílo je poselstvím prvního anděla, které učí bát se Boha, což Élí nečinil, a vzdát Mu slávu, což Élí nečinil, neboť přišla hodina Jeho soudu. Poselství druhého anděla je tam, kde nacházíme zdvojení, jak je znázorněno Nabukadnezarem a Titem. Třetí zničení Jeruzaléma v posledních dnech nastává při uzavření doby milosti, což je uzavření soudu.

Jedenáctá kapitola je vnější historií poselství tří andělů. Je vložena mezi vidění oddělení v desáté kapitole a tři zmocňující dotečky, k nimž dochází dvaadvacátého dne Danielova vidění. To znamená, že i dvanáctá kapitola bude pojednávat o vnitřním příběhu toho, co postihne Boží lid v posledních dnech. Znamená to také, že světlo v rámci dvanácté kapitoly je dvaadvacetkrát jasnější než světlo v kapitole desáté.

Ve vidění u Ulaje byla Kristu rovněž položena otázka: „Dokdy?“ Předchozích dvanáct veršů, jež vedou k této otázce ve třináctém verši, vymezovalo vnější prorocké dějiny, které představují důležité podrobnosti o mocnostech biblického prorockví. Těchto dvanáct veršů pouze opakovalo a rozvíjelo dějiny znázorněné v sedmé kapitole. Prorocké dějiny předložené v těchto verších jsou opakovány a dále rozvedeny v jedenácté kapitole, počínaje dobou Médů a Peršanů. Druhá polovina osmé kapitoly a celá devátá kapitola jsou znázorněním Božího lidu posledních dnů prorokem Danielem. Vidění prorockých dějin obsažené ve vidění u řeky Ulaj v těchto třech kapitolách, spolu se znázorněním Božího lidu v těchto kapitolách prostřednictvím Danielovy interakce s Gabrielem, tvoří alfu a omegu kapitol deset až dvanáct.

Protože Hiddekel je omega a Ulai alfa, moc představovaná světlem, které je odpečetěno ve dvanácté kapitole, když nastane čas konce, je dvaadvacetkrát jasnější než vidění, které je ústředním pilířem a základem adventismu. Je-li tomu tak, pak je světlo Danielova posledního vidění přímo ztotožněno jako světlo spojené s Božím lidem v posledních dnech. Když se anděl ptá muže oděného v lněném rouchu: „Jak dlouho?“ do konce těchto divů, těmi divy jsou ti, kteří září jako hvězdy na věky věků, jak dějiny Abramovy smlouvy nesou ozvěnu příkazu, aby Abram pohlédl ke

hvězdám. Divy ve dvanácté kapitole Daniela jsou proměnou lidských bytostí v korouhev sto čtyřiceti čtyř tisíc.

V jednom z předchozích bodů jsme určili, že jedenáctý verš dvanácté kapitoly knihy Daniel označuje prorocké období, které se skládá ze dvou úseků, z nichž první činí třicet let. Abych na jedenáctý verš položil náležitý důraz, obrátil jsem se k verši sedmému; abych ukázal Kristovu přímou účast na davech, které v posledních dnech působí mezi svým lidem.

Když se vracím k jedenáctému verši, chci vám připomenout, že dvanáctá kapitola je Gabrielem přímo nazvána „posledními dny“. Ve dnech sto čtyřiceti čtyř tisíc, ve dnech, kdy jsou zapečetění a vstupují do smlouvy s Bohem, bude podle knihy Daniel odpečetěno poselství, které se rozroste v mocné volání. Toto poselství je ve dvanácté kapitole znázorněno třemi odlišnými prorockými údobími, která již byla vymezena millerity a poté potvrzena Duchem proroctví. Tato tři údobí nepředstavují čas, neboť tentýž anděl, který ve dvanácté kapitole pozvedá obě ruce k nebi, pozvedl ve Zjevení deset jednu ruku k nebi a přísahal, že času již nebude. Toto prohlášení v roce 1844 znamená, že tři prorocká údobí v Danieli dvanáct jsou symbolická údobí, která nemají představovat čas.

Protože když prostřední symbolické prorocké období v Danielovi dvanácté kapitole je dvojnásobným obdobím, které začíná třiceti lety právě v té kapitole, v níž povstává Michael, pak víte, že toto dvojnásobné období začínající třiceti lety je dokonalým naplněním Abramova alfa-proroctví. Omega časového proroctví, která zahajuje dějiny smlouvy ve vztahu k vyvolenému lidu, dosahuje svého dokonalého naplnění v téže kapitole, jež je vyvrcholením Danielova svědectví o tom, co potká Boží lid v posledních dnech.

V době konce je kniha Daniel zpečetěna otevřena a světlo, které tím vzniká, pečetí Boží lid. V době konce je kniha Daniel zpečetěna otevřena a světlo, které tím vzniká, je znázorněno třemi prorockými obdobími v poslední kapitole Daniela. Tato kapitola je omegou tří kapitol, které tvoří vidění u Hiddekelu, a vidění u Hiddekelu je omegou vůči třem kapitolám, které představují alfu říčních vidění Danielových. Řeky, které začaly v Edenu, nakonec dospěly k Danielovi, a potom je Boží prorocké slovo přivedlo k mileritskému hnutí prvního a druhého anděla, k hnutí alfa dvou hnutí tří andělů. 1290 let z verše jedenáctého je omegou vůči Abramovu a Pavlovu proroctví o 430 letech.

Než budeme pokračovat v Danielovi dvanácté kapitole a v její souvislosti s Abramovým proroctvím, je dobré si připomenout, kým byl Pavel. Pavel nebyl pouze apoštolem pohanů, nýbrž stejně tak důležitě předkládal své poselství prostřednictvím Božího prorockého Slova. Ještě důležitější je, že Pavel byl dispensacionálním prorokem. Dispensacionální prorok je prorok povoláný, aby vedl Boží lid z jedné dispensace do druhé, podobně jako Mojžíš: od uctívání při oltáři k bohoslužbě ve svatyni; Jan Křtitel: od pozemské svatyně k nebeské svatyni. Pavel zaznamenal zdaleka více informací a pravidel pro aplikaci doslovného na duchovní než všichni ostatní bibliční autoři dohromady! Byl povolán, aby vysvětlil přechod od doslovného k duchovnímu v kontextu Božího smluvního lidu.

Pavel je spojovacím článkem mezi smluvními zaslíbeními Abrahamova vyvoleného lidu v době, kdy tento vyvolený lid přešel z doslovného na duchovní. Nejste-li pevně zakotveni v pochopení role, jakou Pavel zastával v dějinách smlouvy, pak možná nepostřehnete, jak božsky příhodné je, že prvotní proroctví o Božím smluvním lidu je dvojí časové proroctví, které začíná třicetiletým obdobím. Jedno proroctví ustanovené otcem vyvoleného lidu; a když tento lid přechází v duchovní vyvolený lid, je povolán dispenzační prorok, aby tento přechod označil a vyložil a také aby stvrdil Abramovo časové proroctví druhým svědectvím z Nového zákona, uvedeným do souladu s prvním svědectvím ze Starého zákona. Abram na počátku, potom Pavel na konci, předznačují význam 1290 posledních dnů.

Budeme pokračovat v příštím článku.

„Zacharjásovo vidění Jozue a Anděla se s osobitou silou vztahuje na zkušenost Božího lidu v závěrečných výjevech velikého dne smíření. Ostatková církev bude tehdy uvedena do veliké zkoušky a souzení. Ti, kdo zachovávají Boží přikázání a víru Ježíšovu, pocítí hněv draka a jeho zástupů. Satan počítá svět za své poddané; získal vládu dokonce i nad mnoha vyznávajícími křesťany. Zde je však malá skupina, která se vzpírá jeho nadvládě. Kdyby je mohl vyhladit ze země, jeho triumf by byl úplný. Jako podněcoval pohanské národy, aby zničily Izrael, tak v blízké budoucnosti podnikne bezbožné mocnosti země, aby zničily Boží lid. Od lidí bude požadováno, aby prokazovali poslušnost lidským nařízením v přestoupení Božího zákona.“

„Ti, kdo jsou věrni Bohu, budou ohrožováni, udáváni a stavěni mimo zákon. Budou ,zrazováni i od rodičů a bratrů a příbuzných a přátel‘, až k smrti. Lukáš 21,16. Jejich jediná naděje spočívá v Božím milosrdenství; jejich jedinou obranou bude modlitba. Jako Jozue prosil před Andělem, tak i církev ostatku se zkroušeností srdce a neochvějnou vírou bude prosit za odpuštění a vysvobození skrze Ježíše, svého Přímluvce. Jsou si plně vědomi hříšnosti svého života, vidí svou slabost a nehodnost; a jsou připraveni propadnout zoufalství.“

„Pokušitel stojí při nich, aby je obviňoval, jako stál při tom, aby odporoval Jozuovi. Ukazuje na jejich znečištěná roucha, na jejich vadné povahy. Předkládá jejich slabost a pošetilost, jejich hříchy nevděčnosti, jejich nepodobnost Kristu, která zneuctila jejich Vykupitele. Snaží se je naplnit hrůzou při pomyslení, že jejich případ je beznadějný, že skvrna jejich poskvrnění nebude nikdy smyta. Doufá, že tak zničí jejich víru, takže se poddají jeho pokušením a odvrátí se od své věrnosti Bohu.“

„Satan má přesnou znalost hříchů, k nimž pokoušel Boží lid, aby je páchal, a naléhavě proti nim vznáší svá obvinění, prohlašuje, že svými hříchy ztratili nárok na božskou ochranu, a domáhá se toho, že má právo je zničit. Prohlašuje, že jsou právě tak hodni jako on sám vyloučení z Boží přízně. ‚Jsou tohle,‘ říká, ‚ti lidé, kteří mají zaujmout mé místo v nebi a místo andělů, kteří se se mnou spojili? Vyznávají, že poslouchají Boží zákon; ale zachovávali jeho přikázání? Nebyli milovníky sebe samých více než milovníky Boha? Nestavěli své vlastní zájmy nad Jeho službu? Nemilovali věci tohoto světa? Pohledte na hříchy, které poznamenaly jejich život. Vizte jejich sobectví, jejich zlomyslnost, jejich vzájemnou nenávist. Vyžene Bůh mne i mé anděly ze své přítomnosti, a přece odmění ty, kdo byli vinni týmiž hříchy? To nemůžeš, ó Pane, učinit ve spravedlnosti. Spravedlnost vyžaduje, aby nad nimi byl vynes

rozsudek.““

„Avšak ačkoli následovníci Krista zhřešili, nevydali se do moci satanských nástrojů. Činili pokání ze svých hříchů a hledali Pána v pokoře a zkroušenosti a božský Přímlovce se za ně přimlouvá. Ten, který byl jejich nevďěčností nejvíce urážen, který zná jejich hřích a také jejich kajícnost, prohlašuje: ‚Hospodin ti pohroziž, satane. Dal jsem svůj život za tyto duše. Jsou vyryty do dlaní mých rukou. Mohou mít nedostatky povahy; mohli selhat ve svém úsilí; ale učinili pokání, a já jsem jim odpustil a přijal je.‘“

„Útoky satana jsou silné, jeho klamy jsou rafinované; avšak oko Páně spočívá na Jeho lidu. Jejich soužení je veliké, plameny pece se zdají být již na pokraji toho, aby je pohltily; ale Ježíš je vyvede jako zlato přetavené v ohni. Jejich světskost bude odstraněna, aby skrze ně mohl být dokonale zjeven obraz Kristův.

„Někdy se může zdát, že Pán zapomněl na nebezpečí své církve a na křivdu, kterou jí způsobili její nepřátelé. Bůh však nezapomněl. Nic na tomto světě není Božímu srdci tak drahé jako jeho církev. Není jeho vůlí, aby světská politika zkazila její záznam. Nenechá svůj lid, aby byl přemožen satanovými pokušeními. Potrestá ty, kteří ho nesprávně představují, ale bude milostiv ke všem, kdo upřímně činí pokání. Těm, kdo ho vzývají o sílu k rozvíjení křesťanského charakteru, dá veškerou potřebnou pomoc.“

„V době konce bude Boží lid vzdychat a naříkat nad ohavnostmi páchanými v zemi. Se slzami budou varovat bezbožné před nebezpečím, do něhož se vydávají, když pošlapávají božský zákon, a s nevýslovným zármutkem se budou v pokání pokořovat před Hospodinem. Bezbožní se budou jejich zármutku posmívat a budou se vysmívat jejich vážným výzvám. Avšak úzkost a pokoření Božího lidu jsou neklamným důkazem toho, že znovu nabývá síly a ušlechtilosti charakteru, o které přišel v důsledku hříchu. Je tomu tak proto, že se přibližují ke Kristu, protože jejich oči jsou upřeny na Jeho dokonalou čistotu, a proto tak jasně rozpoznávají nesmírnou hříšnost hříchu. Krotkost a pokora jsou podmínkami úspěchu a vítězství. Koruna slávy očekává ty, kteří se sklánějí u paty kříže.

„Boží věrní, modlíci se, jsou jakoby uzavřeni s Ním. Sami nevědí, jak bezpečně jsou chráněni. Podněcování satanem usilují vládcové tohoto světa o jejich zničení; avšak kdyby se oči Božích dětí otevřely, jako se otevřely oči Elišova služebníka v Dótanu, spatřily by Boží anděly rozložené kolem nich tábořem, jak zadržují zástupy temnoty.

„Když Boží lid před ním pokořuje své duše a prosí o čistotu srdce, je dán příkaz: ‚Sejměte z něho špinavý šat,‘ a jsou pronesena povzbuzující slova: ‚Hle, sňal jsem z tebe tvou nepravost a obléknu tě v nádherné roucho.‘ Zachariáš 3,4. Neposkvrněný šat Kristovy spravedlnosti je vložen na osvědčené, pokoušené a věrné Boží děti. Opovrhovaný ostatek je oděn ve slavnostní roucho, aby již nikdy nebyl poskvrněn zkaženostmi světa. Jejich jména zůstávají zachována v Beránkově knize života, zapsána mezi věrnými všech věků. Odolali úkladům svůdce; řev draka je neodvrátil od jejich věrnosti. Nyní jsou navěky zabezpečeni před nástrahami pokušitele. Jejich hříchy jsou přeneseny na původce hříchu. Na jejich hlavy je vložena „čistá čelenka“.

„Zatímco satan vznášel svá obvinění, neviditelní svatí andělé přecházeli sem a tam a kladli na věrné pečeť živého Boha. To jsou ti, kteří stojí s Beránkem na hoře Sijón a mají na čelech

napísáno jméno Otcovo. Zpívají před trůnem novou píseň, tu píseň, které se nikdo nemůže naučit kromě sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří byli vykoupeni ze země. ,To jsou ti, kteří následují Beránka, kamkoli jde. Ti byli vykoupeni z lidí jako prvotiny Bohu a Beránkovi. A v jejich ústech nebyla nalezena lest, neboť jsou bez poskvrny před trůnem Božím.‘ Zjevení 14,4.5.“

„Nyní se naplňuje úplné splnění slov Anděla: ,Slyš nyní, Jozue, veleknězi, ty i tvoji druhové, kteří sedí před tebou; neboť jsou to mužové, jimž se lidé podivují; neboť aj, vyvedu svého Služebníka, Výhonek.‘ Zachariáš 3,8. Kristus je zjeven jako Vykupitel a Vysvoboditel svého lidu. Nyní jsou vpravdě ostatkoví ,mužové, jimž se lidé podivují,‘ když slzy a ponížení jejich putování ustupují radosti a cti v přítomnosti Boha a Beránka. ,V onen den bude Výhonek Hospodinův krásný a slavný, a ovoce země bude znamenité a okrasné pro ty, kteří unikli z Izraele. I stane se, že ten, kdo zůstane na Siónu, a ten, kdo zbude v Jeruzalémě, bude nazván svatým, každý, kdo je zapsán mezi živými v Jeruzalémě.‘ Izajáš 4,2.3.“ Proroci a králové, 587–592.